

ning. Man maatte være i et ganske forunderligt Bilde, naar man kunde troe, at en Sammensætning som den foreslaede kunde skaffe Misforfølselsen bort, hvor den findes. Hvor der af Rangspersoner og Embedsmænd er 72 pCt, kunne de store Grundbesiddere ikke udrette Noget, naar de ikke vilde gaae med hine, og kan dette tilfredsstille dem, have de ogsaa hidtil kunnet være tilfredse, thi Rangspersoner og Embedsmænd have altid haft stærk Overvægt i vore repræsentative Forsamlinger. Have de derimod været misforfølsede, vilde de ogsaa vedblive at være det, om ogsaa denne Sammensætning bliver vedtaget. Jeg mener derfor, at hvis den Tid skulde komme — hvad jeg dog ikke kan troe —, at man, for paa en heldig Maade at komme igjennem Forsatningsagen, søgte at komme til en Overenskomst, hvorved de, man nu kalder de Misforfølsede, bleve tilfredsstillede, maatte der finde Forhandlinger Sted med disse selv. Der maatte da være en Regjering, som de Misforfølsede ansaae som deres Organ, og man maatte da underhandle med dem om, hvorledes en Valglov skulde være, for at de kunde finde sig nogenlunde tilfredsstillede derved. Jeg troer nemlig, at det er myndige Mænd, som vide, hvad de vilde, og hvis Misforfølselse fornemlig stammer fra, at Andre hidtil have troet at kunne tale paa deres Vegne, naagtet de ikke have været bemyndigede dertil. Jeg troer derfor, at de Herrer vilde hjælpe os meget, naar de vilde skaffe os Leilighed til at forhandle med de Mænd, der skulde have Indflydelse paa Sammensætningen af den kommende Repræsentation, thi da var man vis paa, at det ikke var Bureaucratiet, der fik sin Villie igjennem, medens man sagde, at det var de Misforfølsede, der skulde tilfredsstilles. Man vidste da, at det var de Misforfølsedes egen Mening, der blev gjort gjældende, og at de vilde ophøre at være misforfølsede, naar den blev sat igjennem. Jeg har altsaa villet udtale til nærmere Overveelse for de Herrer, der vilde have de Misforfølsede tilfredsstillede, om de ikke finde, at dette vilde være den ønskelige og rette Veie.

Formanden: Det ærede Medlem brugte flere Gange i sit Foredrag det Udtryk: „at

vilde rydde Rigsdagen afveien“; han udtalte navnlig, at det var Finansministerens Bestræbelse at vilde rydde Rigsdagen afveien, ligesom han ogsaa udtalte, at det var Formaalet for Partiers, og, saavidt jeg opfattede det, ogsaa Partiers Bestræbelser her i Salen. Jeg antager ikke, at den ærede Taler derved har sigtet til, at der tilstræbtes nogen ulovlig Fremgangsmaade mod Rigsdagen.

J. A. Hansen: Jeg veed ikke, om den ærede Formand tillader mig kortelig at forklare min Mening.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

J. A. Hansen: Min Mening med dette Udtryk er den, at Regjeringens Forslag gaaer ud paa, at den nye Repræsentation, man vil danne, naagtet den skal kaldes Rigsdag, netop er Rigsraadet; thi den foreslaede Valglov stemmer fuldkommen med Valgloven til det nuværende Rigsraad, og de, der slutte sig dertil, vilde altsaa, at Sammensætningen og sølgelig det Hele skal være Rigsraadet. Alene Navnet skal forandres til Rigsdagen. Naar jeg siger, at man vil rydde Rigsdagen afveien, mener jeg den nuværende Rigsdag. At man vilde gjøre det paa ulovlig Maade, er meget fjernt fra min Tanke, men mine Ytringer ere saaledes at forstaae, som jeg her har udtalt.

Formanden: Jeg gjorde netop min Bemærkning for at fremkalde en saadan Udtalelse fra det ærede Medlem, at han ikke ved sine Ytringer vilde tillægge Nogen den Hensigt at bruge ulovlige Midler til Fremme af et vist Formaal. Selve Udtrykket, det ærede Medlem benyttede, er noget stærkt. Jeg ønskede derfor at fremkalde en udtryffeligt Forklaring deraf, og jeg vilde isøvrigt ansee det for ønskeligt, om man under de fremtidige Forhandlinger vilde undgaae at bruge Udtryk, der kunne lede til saa væsentlige Misforstaaelser.

J. A. Hansen: Udtrykket er kommen i Mode i den senere Tid.